

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lutego 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski (przewodniczący)

SSN Gerard Bieniek (sprawozdawca)

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z wniosku A. N.

przy uczestnictwie K. C.

o dział spadku i podział majątku,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 lutego 2008 r.,

zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Okręgowego w W. z dnia 26 lipca 2007 r., sygn. akt V Ca (...),

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w W. postanowieniem z dnia 26.07.2007 r. odrzucił apelację wnioskodawcy wniesioną od postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 15.12.2006 r. z tego względu, że jeden z alternatywnych wniosków apelacji w odniesieniu do żądania zmiany zaskarżonej części postanowienia, nie został prawidłowo określony, stosownie do wymogów wynikających z art. 368 § 1 pkt 5 k.p.c.

Postanowienie to zaskarżył wnioskodawca zrzucając naruszenie art. 368 § 1 pkt 5 w związku z art. 373 k.p.c. i domagał się jego uchylecia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Rejonowy postanowieniem z dnia 15.12.2006 r. dokonał podziału majątku wspólnego małż. B. i M. N. oraz działu spadku po nich w ten sposób, że udział w nieruchomości przyznał na własność K. C. i z tego tytułu zasądził od niej na rzecz A. N.

splątę w kwocie 110.464,04 zł, której płatność rozłożył na 4 raty po 27.616,10 zł każda. Rozstrzygnięcie to zamieszczono w pkt 6 i 7 postanowienia. Wnioskodawca A. N. reprezentowany przez adwokata w apelacji od tego rozstrzygnięcia [zamieszczonego w pkt 6 i 7 postanowienia] wniósł „o zmianę postanowienia w zaskarżonej części i orzeczenie odmienne co do istoty sprawy” ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy odrzucając apelację podniósł, że prawidłowe określenie wniosku o zmianę orzeczenia polega na wskazaniu, jakiego rodzaju orzeczenia skarżący oczekuje w wyniku żądanej zmiany. Tego wymagania nie spełnia wniosek sformułowany w apelacji. Tej oceny nie zmienia okoliczność, że wniosek o uchylenie został ujęty prawidłowo.

To stanowisko Sądu Okręgowego jest uzasadnione. Art. 368 § 1 pkt 5 k.p.c. wyraźnie stanowi, że apelacja powinna zawierać wniosek o zmianę wyroku z zaznaczeniem zakresu żądanej zmiany lub uchylenia. Zgodnie z orzeczeniem Sądu Najwyższego z dnia 11.06.2003 r. V CZ 61/03 (Biuletyn SN, 2004, nr 5, s. 51) wniosek o zmianę orzeczenia musi być sprecyzowany przez skarżącego przez określenie, na czym ta zmiana ma polegać. Tego wymagania niewątpliwie nie spełnia określenie „iż skarżący wnioskuje o wydanie orzeczenia odmiennego co do istoty sprawy”. Stwierdzenie to jest tym bardziej uzasadnione jeśli zważyć, że z uwagi na zakres zaskarżenia (orzeczenie o spłacie i rozłożeniu na raty), niezbędne było sprecyzowanie, czy skarżący kwestionuje w ogóle splątę, czy też jedynie jej wysokość, czy też rozłożenie na raty. Tym samym zakres żądanej zmiany w ogóle nie został sprecyzowany. Należy przy tym zauważyć, że także wniosek o uchylenie orzeczenia nie został sformułowany w pełni poprawnie. Jeśli bowiem wnioskodawca zaskarża część postanowienia, to winien wnioskować o uchylenie postanowienia w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania. Pomijając jednak to uchybienie podnieść należy, że klasyczny dla apelacji jest wniosek o zmianę zaskarżonego postanowienia, czyli o wydanie orzeczenia reformatoryjnego. Orzeczenie typu kasatoryjnego nie jest bowiem rozstrzygnięciem typowym dla sądu apelacyjnego, dlatego wniosek o uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może być postawiony tylko przy zarzucie nieważności postępowania lub w sytuacji całkowitego braku materiału faktycznego i dowodowego. Z tego względu prawidłowe sprecyzowanie wniosku o zmianę zaskarżonego postanowienia ma szczególne znaczenie przy ocenie braków konstrukcyjnych apelacji. Nie można więc przyjąć, że przy zgłoszonym żądaniu

ewentualnego uchylecia orzeczenia (jak wskazano takze sformulowanym niezbyt precyzyjnie), uchybienie w sformulowaniu wniosku o zmianę orzeczenia nie powinno stanowić przeszkody do nadania biegu apelacji. Z tych przyczyn, na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w związku z art. 398¹⁴ k.p.c., orzeczono jak w sentencji.